

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 9Co/457/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7614207291
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 03. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Táňa Veščičíková
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2016:7614207291.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Táne Veščičíkovej a sudcov JUDr. Miroslava Sogu a JUDr. Dany Popovičovej vo veci žalobcu CD Consulting s.r.o., Praha, Politických vězňů 1272/21, Nové Město, Praha 1, Česká republika, IČ: 26 429 705, zast. Fridrich Paľko, s.r.o., Bratislava, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421, proti žalovanej X. W., W. B., R. XX, zast. opatrovníčkou Z. S., G. R. W. W. K. B., o zaplatenie 863,13eur istiny s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku 13C/17/2014-41 z 31.3.2015 Okresného súdu Spišská Nová Ves

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

Súd prvého stupňa (ďalej len súd) rozsudkom žalobu zamietol a žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

V odôvodnení uviedol, že žalobca podal žalobu, ktorou žiadal, aby súd zaviazal žalovanú zaplatiť mu zmenkovú sumu vo výške 863,13 eur, zmenkový úrok vo výške 0,25 % denne zo sumy 863,13 € od 17.06.2011 do zaplatenia, 6 % ročný úrok zo sumy 863,13 € od 03.08.2011 do zaplatenia, zmenkovú odmenu vo výške 1/3 % zmenkovej sumy teda 2,88 eur a náhradu trov konania, že žalobu na uplatnenie pohľadávky podal podľa čl. 4 ods. 1 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 861/2007, ktorým sa ustanovuje európske konanie vo veciach s nízkou hodnotou sporu. V časti "údaje o pohľadávke" žalobca uviedol, že ako indosatár je nadobúdateľom všetkých práv zo zmenky, ktorú vystavila žalovaná dňa 12.01.2010 na zmenkovú sumu vo výške 863,13 eur, pričom sa zaviazala aj k úhrade zmenkového úroku vo výške 0,25 % denne od 17.06.2011. Indosovaná zmenka je vistazmenkou opatrenou doložkou na platenie predložiť v lehote štyroch rokov od vystavenia". Zmenka bola vystavená XX.X.XXXX na uvedenú sumu, pričom do jej textu bol poňatý záväzok žalovanej zaplatiť túto zmenku pri predložení na rad zmenkového veriteľa spolu so zmenkovým úrokom 0,25 % denne od 17.6.2011. Za miesto splatenia bolo určené sídlo prvotného zmenkového veriteľa. Indosant predložil zmenku k zaplateniu, pričom vystaviteľ doposiaľ nezaplatil žiadnu sumu ani z titulu zmenkovej sumy, ani z titulu úrokov. Keďže zmenková listina je opatrená doložkou "bez protestu", indosant nenechal vyššie uvedené skutočnosti zistiť verejnou listinou. Žalobca je obchodnou spoločnosťou so sídlom na území Českej republiky, žalovaná ako fyzická osoba, ktorá má bydlisko na území Slovenskej republiky a žalovaná zmenka bola vystavená na území Slovenskej republiky, kde je aj platobné miesto. Žalobca určil ako príslušný súd podľa bydliska žalovanej v zmysle článku 25 ods. 1 písm. a/ Nariadenia č. 861/2007. Žalobca na osvedčenie svojho nároku predložil zmenku vystavenú žalovanou dňa 12. januára 2010 s nasledovnými údajmi:

Označenie: jedná sa o zmenku, číslo zmluvy: XXXXXXXXXX, Meno, priezvisko, rodné číslo a podpis vystaviteľa - údaje odporcu, Miesto vystavenia: v Rožňave, Dátum vystavenia: XX. X. XXXX, Zmenková suma: 863,13 Eur, Vyhlásenie vystaviteľa: zaplatím za túto zmenku pri predložení na rad: POHOTOVOSŤ s.r.o., IČO: 35 807 598, Pribinova 25, 811 09 Bratislava sumu osemstošesťdesiattri Eur 13 centov a zmenkový úrok 0,25 % denne od 17. júna 2011, Splatné: POHOTOVOSŤ s.r.o., Pribinova 25, 811 09 Bratislava, Doložka: "bez protestu", "na platenie predložiť v lehote štyroch rokov od vystavenia", Na rube zmenky sa nachádza indosament (rubopis), ktorým bola zmenka prevedená na žalobcu. Prvostupňový súd zaslal odporcovi Tlačivo C - Tlačivo na odpoveď v zmysle článku 5 ods. 2 a 3 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 861/2007, ktorým sa ustanovuje európske konanie vo veciach s nízkou hodnotou sporu (ďalej len "nariadenia"), ktoré však nebolo možné doručiť žalovanej do vlastných rúk ani na jednej zo známych adries. Na adrese Spišské Vlachy, Okolie 38 resp. Okolice 38 sa žalovaná nezdržiava viac ako sedem rokov. Mala sa presťahovať do Y., Q. Č. XX, odkiaľ sa taktiež vrátila zásielka neprevzatá z dôvodu neznámeho adresáta. Súčasný bydlisko žalovanej nie je známe. Na základe uvedeného ustanovil žalovanej opatrovníka pre toto konanie v súlade s § 29 ods. 2 a § 29 ods. 6 O.s.p. Opatrovník žalovanej v lehote 30 dní nezaslal žiadnu odpoveď na doručené tlačivo, preto v zmysle čl. 7 ods. 3 nariadenia vydal vo veci rozsudok bez nariadenia ústneho pojednávania, ktorý bol v zmysle § 156 ods. 3 O.s.p. verejne vyhlásený 31.3.2015, pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené vyvesením na úradnej tabuli súdu 16.3.2015 a zverejnením na internetovej stránke súdu. Konštatoval, vzhľadom k tomu, že v danej veci, i keď predmetom konania sú nároky zo zmenky, že sa jedná o zabezpečovaciu zmenku nároku zo spotrebiteľskej zmluvy, nakoľko súdu je z jeho rozhodovacej činnosti známe, že pôvodný vlastník zmenky - spoločnosť Pohotovosť s.r.o., je spoločnosť poskytujúca spotrebiteľské úvery, čo je zrejmé aj z predmetu jej činnosti zverejnenej v jej výpise z Obchodného registra SR, posúdil súd nárok žalobcu prednostne podľa spotrebiteľského práva, nakoľko podľa národného, ale aj európskeho práva sa spotrebiteľovi poskytuje zvýšená ochrana jeho práv. Uvedol, že z jeho činnosti mu je známe, že žalobca si uplatnil od žalovanej zaplatenie 863,13 € s prísl. aj v exekučnom konaní, vedenom na súde pod sp. zn. 10Er/811/2013 titulom tej istej zmenky na základe exekučného titulu - rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu SR 11300/11. Zmenka bola vystavená súčasne s podpisom zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX, ktorou spoločnosť Pohotovosť s.r.o. ako veriteľ požičala žalovanej 350,- € s tým, že mala zaplatiť v 12. mesačných splátkach po 58,- € celkom 696,- €. Žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola zamietnutá a exekučné konanie bolo právoplatne ukončené zastavením. Vec právne posúdil podľa § 29b zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a poukázal na to, že ust. § 5a ods. 1 písm. b) a ods. 2 až 4 sa spravujú aj právne vzťahy vzniknuté pred 1.5.2014; vznik týchto právnych vzťahov, ako aj nároky z nich vzniknuté pre 1.5.2014 sa však posudzujú podľa predpisov účinných do 30. 4.2014, § 52 ods. 1, 2, 4, § 53 ods. 1, 2, 3, 4 písm. k), 5, § 54 ods. 1, 2, § 39 Obč. zák., § 17 ods. 3, §25 ods. 5 zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch účinného od 1.11.2011, § 4 ods. 6 zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a urobil záver, že predloženými dôkazmi a písomnými informáciami zo strany žalobcu, ako aj so skutočnosťami, ktoré sú mu známe z jeho činnosti, žalobe žalobcu nemožno vyhovieť. Poukázal na § 121 O. s. p. a uviedol, že je mu známe z jeho činnosti cit. exekučného konania, ako aj z množstva ďalších ním vedených konaní, že pôvodný majiteľ zmenky spoločnosť Pohotovosť s.r.o. si uplatňovala nároky zo zmeniek, ktoré zabezpečovali nároky z úverových zmlúv, v ktorých vystaviteľia zmeniek boli v postavení spotrebiteľa, keďže sa jednalo o spotrebiteľské úvery. Urobil záver, že základný právny vzťah medzi pôvodným majiteľom zmenky a žalovanou má jednoznačne spotrebiteľskú povahu, a teda zmenka slúžila ako zabezpečovací právny prostriedok zo spotrebiteľského vzťahu. To, že zmenka, ktorú predložil žalobca, zabezpečovala úver poskytnutý spotrebiteľovi, mal žalobca možnosť preskúmať, zvlášť s poukazom na to, že nadobudol množstvo takýchto zmeniek a nadobudol ich od subjektu, o ktorom je všeobecne známe, že jeho predmetom činnosti, ktorý má zapísaný v obchodnom registri, je poskytovanie úverov resp. pôžičiek spotrebiteľom. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok nemeckého Spolkového súdneho dvora II. ZR 191/62 z 25.2.1965, v zmysle ktorého ak bola zmenka prevedená na iný subjekt a jestvujú indície, že zabezpečovala úver alebo pôžičku pre spotrebiteľa, nie je možné poskytnúť ochranu navrhovateľovi, lebo aj nový veriteľ si mal preskúmať v súlade so spotrebiteľským právom, či zmenka zabezpečovala spotrebiteľský úver a hlavne z dôvodu, že nadobudol zmenky od subjektu, predmetom činnosti ktorého je poskytovanie úverov. Po preskúmaní zmenky mal preukázané, že predchodca žalobcu ju vystavil v rozpore s platnými právnymi predpismi, keďže úverovú zmluvu zabezpečil zmenkou na sumu, ktorá je v rozpore s citovaným § 4 ods. 6 zák. č. 258/2001 Z.z. platného v čase uzavretia zmluvy a vystavenia zmenky, že pokiaľ aj zabezpečovacia zmenka bola vyplnená, zmenková suma v čase jej vyplnenia mohla byť len maximálne vo výške aktuálnej výšky nesplateného spotrebiteľského úveru a

prísl. vo výške 30 % istiny poskytnutého spotrebiteľského úveru, že v tomto prípade ide o priamy rozpor s § 4 ods. 6 zák. č. 258/2001 Z.z., lebo veriteľ poskytol žalovanej úver 350,- €, z ktorých 30 % predstavuje sumu 105,- €. mal za zjavné, že veriteľ mohol od žalovanej prijať zmenku vyplnenú maximálne na sumu 105,- € a nie na 863,13 €, ako bolo vyplnené v tomto prípade. Keďže zmenka zabezpečovala nároky zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere a bola vyplnená v rozpore s § 4 ods. 6 zák. č. 258/2001 Z.z., nie je možné z takejto zmenky uplatňovať právo v žiadnom konaní. Dôvodil, že ak predchodca žalobcu zabezpečoval spotrebiteľské úvery zmenkami v rozpore s uvedeným ust. zák. č. 258/2001 Z.z., že ide o úkon absolútne neplatný podľa § 39 Obč. zák. s tým, že absolútna neplatnosť nastáva priamo zo zákona a súd k nej prihliada i bez návrhu z úradnej povinnosti. Podľa predloženej zmenky sa zmenková suma úročí zmenkovým úrokom vo výške 0,25 % denne. Zmenkový úrok v takejto výške súd považoval za úrok v rozpore s dobrými mravmi, keďže ide o sankčné plnenie, ktoré je v hrubom nepomere vo vzťahu k zabezpečovanej zmluvnej povinnosti. Takéto dojednanie dohody o vyplnení zmenky ohľadom zmenkového úroku považoval za podmienku, ktorá je v zmysle Smernice 93/13/EHS výslovne nekalá, keďže ide o podmienku, ktorej dôsledkom a účinkom by bolo priznanie za nesplnenie záväzku zo strany spotrebiteľa neprimerane vysokého príslušenstva pohľadávky. Vzhľadom na uvedené dohoda o vyplnení zmenky je, aj pokiaľ sa týka zmenkového úroku, v zmysle § 53 ods. 4 písm. k) Obč. zák. neprijateľnou a teda neplatnou zmluvnou podmienkou. Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti žalobe nevyhovel a v celom rozsahu ju zamietol. Na odôvodnenie tohto rozhodnutia podporne, a to už mimo posúdenia nároku žalobcu podľa spotrebiteľských predpisov, poukázal aj na skutočnosť, že pokiaľ by aj preskúmal zmenku v zmysle zák. č. 191/1995 Zb. o zmenkách a šekoch v znení neskorších predpisov, že žalobca by nebol úspešný. Z tvrdenia žalobcu mu vyplynulo, že predložená zmenka je vistazmenkou. Preskúmaním zmenky z pohľadu jej splatnosti urobil záver, že ide o vlastnú zmenku, ktorá má uvedené dve možnosti splatnosti, čo spôsobuje jej absolútnu neplatnosť z dôvodu jej neurčitosti. Neurčitý údaj splatnosti zmenky je spôsobený zápismi údajov na zmenke, keď zo zápisu "zaplatím za túto zmenku pri predložení" je uvedená splatnosť na nahliadnutie a z údaju "na platenie predložiť v lehote štyroch rokov od vystavenia" je uvedená splatnosť na určitý čas. Uviedol, že tento údaj nemožno považovať za predĺženie lehoty v zmysle § 34 ods. 1 zák. č. 191/1950 Zb. o zmenkách a šekoch, keďže tento údaj vzbudzuje pochybnosť o druhu splatnosti zmenky, že ak by vystaviteľ zmenky mal vôľu predĺžiť lehotu na videnie zmenky, údaj mal správne znieť "na platenie predložiť v lehote do štyroch rokov od vystavenia". V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 1Obdo/59/2010 z 26.1.2011, ktorý konštatoval, že ak sú v zmenke uvedené dve rozdielne určenia splatnosti (na videnie a do dvoch rokov od vystavenia), spôsobuje to jej neplatnosť a to s poukazom na § 33 ods. 2 zák. č. 191/1950 Zb. o zmenkách a šekoch v znení neskorších predpisov. Z uvedeného je zrejmé, že pri uplatňovaní zmenkového práva sa uplatňuje prísny formalizmus a aj z týchto dôvodov by žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol podľa §142 ods. 1 O.s.p. a žalobcovi náhradu trov konania nepriznal, pretože vo veci nebol úspešný a žalovaná si trovy konania neuplatnila.

Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie žalobca z odvolacích dôvodov podľa § 205 ods. 2 písm. a) v spojení s § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p., § 205 ods. 2 písm. b) a f) O.s.p. a navrhol rozsudok zmeniť žalobe v celom rozsahu vyhovieť a priznať mu náhradu trov odvolacieho konania.

Namietal, že súd vykonal dokazovanie listinami, pričom účastníci takéto dokazovanie nenavrhl, že súd mal vychádzať len zo skutočností tvrdených účastníkmi a vykonať len dôkazy navrhnuté účastníkmi. Žalobca predložil súdu ako dôkaz o svojich nárokoch platnú zmenku, voči forme a obsahu ktorej zo strany žalovanej neboli vznesené žiadne námietky, a preto neexistovala okolnosť, ktorá by odôvodňovala vykonanie ďalších dôkazov nevyhnutných pre rozhodnutie vo veci. Neboli splnené podmienky pre vykonanie iných dôkazov než navrhnutých účastníkmi konania v zmysle ust. § 120 ods. 1 O.s.p. V prejednávanej veci súd mal rozhodnúť o práve na úhradu zmenkovej sumy a jej príslušenstva len z predloženej zmenky. Predpokladom vydania rozsudku bolo výlučne predloženie originálu zmenky. Žalovaná mohla vzniesť námietky voči zmenke na základe článku 5 ods. 3 a ods. 6 Nariadenia, ak tak však neurobila, musia byť akékoľvek iné námietky odmietnuté vzhľadom na uplatnenie koncentračnej zásady v zmysle Nariadenia. Súd sám nemôže vznášať voči zmenke námietky za žalovanú. Súd z vlastnej iniciatívy vykonal dokazovanie, preukazujúce charakter žalovanej ako spotrebiteľky, pričom žalovaná sa tejto obrany žiadnym spôsobom nedomáhala, uplatnenú pohľadávku nerozporeovala a svojím konaním ju prakticky uznala. Súd teda dospel k rozhodnutiu na základe aplikácie nesprávnych právnych predpisov, ako aj nesprávnej interpretácie príslušných právnych predpisov a práva Európskej únie. Poukázal ďalej na to, že je majiteľom zmenky na základe indosamentu a nie je účastníkom akéhokoľvek spotrebiteľského vzťahu. Zmenka je pritom platná, je samostatným abstraktným záväzkom,

neakcesorickej povahy, preto ju nie je možné podmieňovať inými okolnosťami než sú na zmenke uvedené. Prvostupňový súd sa pritom aplikáciou zákona 191/1950 Sb. nezaoberal, hoci predmetom konania je výlučne zmenka a nie iný záväzkový vzťah. Súd ignoroval § 17 cit. zák., v zmysle ktorého odporca vo všeobecnosti nie je oprávnený vznášať tzv. kauzálne námietky voči majiteľovi zmenky, ktoré vyplývajú z jeho vzťahov s pôvodným majiteľom zmenky. Keďže tak nemôže urobiť sám odporca, tým menej tak môže urobiť súd. Pokiaľ aj odporca vznesie námietky, je na ňom, aby ich oprávnenosť preukázal. Dôkazné bremeno teda spočíva na odporcovi a nie je možné ho preniesť na navrhovateľa. Nesúhlasil so záverom súdu, že dohoda o vyplňacom práve blanko zmenky by mala predstavovať neprijateľnú zmluvnú podmienku pri poskytovaní spotrebných (správne spotrebiteľských - poznámka odvolacieho súdu) úverov. Samotný zákon o spotrebiteľských úveroch č. 258/2001 Z.z. pripúšťal, aby na zabezpečenie nárokov zo spotrebiteľského úveru bola vystavená zmenka. Limitovaná bola len výška zabezpečenia vo vzťahu k aktuálnej výške dlhu v čase jej vyplnenia. Zákon zároveň nelimitoval použitie iba istého druhu zmeniek, a teda prípustné sú akékoľvek zmenky, akékoľvek doložky a zároveň aj blanko zmenky s úpravou vyplnenia zmenky v dohode o vyplňovacom práve. Z uvedeného je zrejmé, že dohoda o vyplňovacom práve nemohla byť neplatná a nemohla byť neprijateľnou zmluvnou podmienkou ani v prostredí spotrebiteľských úverov, keďže právna úprava explicitne pripúšťala používanie blanko zmeniek. Vzhľadom na skutočnosť, že žalovaná uplatnený nárok nepoprela a napriek tomu súd tento zamietol, považuje žalobca napadnuté rozhodnutie za prekvapivé. Za nesprávny považoval aj záver súdu, v zmysle ktorého je zmenka neplatná pre neurčitý údaj splatnosti. Z predloženej zmenky jednoznačne vyplýva, že splatnosť zmenky je určená na videnie, teda po predložení. Veta „na platenie predložiť v lehote štyroch rokoch od vystavenia“ predstavuje prípustnú modifikáciu lehoty na predloženie zmenky k plateniu podľa § 34 ods. 1 tretej vety zákona 191/1950 Sb. Z uvedeného je zrejmé, že splatnosť zmenky nastáva v momente predloženia, pričom predložiť je ju možné v lehote štyroch rokov od jej vystavenia. Po predložení zmenky v lehote štyroch rokov nastáva jej splatnosť. Zo všetkých týchto dôvodov navrhol rozsudok zmeniť.

Žalovaná zostala v odvolacom konaní nečinná.

Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd prejednal odvolanie žalobcu ako podané včas oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné, bez nariadenia pojednávania v zmysle § 214 ods. 2 O.s.p. v rozsahu uvedenom v § 212 ods. 1, 3 O.s.p. a z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov (§ 205 ods. 2 písm. a), b) a f) O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné vyhovieť.

Rozsudok je vo výroku vecne správny, preto ho odvolací súd v zmysle § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach 23.3.2016 o 9.05 hod. v pojednávacej miestnosti č. dv. 227/II. poschodie, pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia boli zverejnené dňa 14.3.2016 na úradnej tabuli Krajského súdu v Košiciach v zmysle ust. § 156 ods. 1, 3 O.s.p.

Žalobca namieta odvolacie dôvody podľa ust. § 205 ods. 2 písm. a) v spojení s § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p., podľa § 205 ods. 2 písm. b) a f) O.s.p., t.j. , že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p., že účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a , že rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolací súd v prejednávanej veci dospel k záveru, že tieto odvolacie dôvody nie sú naplnené.

Súd vykonal vo veci dokazovanie v potrebnom rozsahu a náležite zistil skutkový stav, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa ust. § 132 O.s.p., z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých aj založil svoje rozhodnutie, na zistený skutkový stav aplikoval ustanovenia správnych predpisov a tieto aj správne vyložil, pričom nebola zistená žiadna vada, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, preto odvolací súd jeho rozsudok ako vecne správny podľa ust. § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

Žalobca v odvolaní argumentuje skutočnosťami uvádzanými už v konaní pred súdom prvého stupňa, s ktorými sa súd náležite a správne vypořiadal pri rozhodovaní vo veci, a preto jeho odvolacie námietky nie sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku.

Z odôvodnenia rozsudku je zrejmé, že súd založil svoje rozhodnutie o zamietnutí žaloby na zistení, že dohoda o vyplnení zmenky, obsiahnutá vo Všeobecných podmienkach poskytnutia úveru, je v priamom rozpore s § 4 ods. 6 zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene zákona o obchodnej inšpekcii v znení účinnom do 31.12.2010, teda aj v čase uzavretia úverovej zmluvy (ďalej len zákon 258/2001 Z.z.), teda je neplatná v zmysle § 39 Obč. zák. Z neplatnej dohody nie je preto možné priznať žalobou uplatnené zmenkové nároky.

S týmto záverom sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožňuje a v tomto smere poukazuje na dôvody napadnutého rozsudku, s ktorými sa stotožňuje a na tieto odkazuje (§ 219 ods. 2 O.s.p.).

Na zdôraznenie správnosti tohto záveru odvolací súd uvádza nasledovné :

Dňa 20.10.2015 prijalo občianskoprávne kolégium Najvyššieho súdu SR a obchodnoprávne kolégium Najvyššieho súdu SR spoločné stanovisko k postupu súdov nižšieho stupňa vo veciach návrhov s uplatneným právom zo zmenky vo vzťahu k ochrane spotrebiteľa v nasledujúcom znení :

I. Ak navrhovateľ ako dôkaz osvedčenia uplatneného nároku doloží zmenku, platí bez ohľadu na povahu procesného nástroja, ktorý navrhovateľ použil, že :

1. pokiaľ z akýchkoľvek okolností prejednávanej veci vyplynie konajúcemu súdu súvislosť s nekalou povahou či neprípustnosťou uplatneného nároku, je tento ex offa povinný zabezpečiť prieskum nároku v intenciách možnej absolútnej neplatnosti úkonu, v ktorom má nárok základ;

2. pokiaľ súd nevzhliadne žiadnu nekalosť či neprípustnosť predloženého návrhu, súd pristúpi k prieskumu uplatneného nároku v rozmedzí prípadne vznesených námietok zohľadňujúcich ich rozsah a povahu, pri rešpektovaní povinnosti posúdiť prípadnú absolútnu neplatnosť úkonu, ak to z vykonaného dokazovania vyplynie.

II. Ak je vystaviteľom zmenky spotrebiteľ, je možné túto skúmať až po úroveň dohody o vyplňovacom práve, aplikujúc právnu úpravu platnú a účinnú v čase, kedy bola zmenka vystavená.

III. Aj v prípade, že nie sú podané kauzálne námietky vystaviteľom zmenky (bez ohľadu na to, či je spotrebiteľom), ktorý je na strane žalovaného, je možné preskúmať a podľa okolností prípadu posúdiť nárok na uplatnený zmluvný úrok ako nárok uplatnený v rozpore s dobrými mravmi, ak výška uplatneného nároku podľa úvahy súdu takýto exces dosahuje.

Stanovisko je uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky 8/2015 pod číslom 93.

Z vyššie citovaného stanoviska vyplýva, že ak vystaviteľom zmenky je spotrebiteľ, čo nepochybne bolo preukázané aj v prejednávanej veci, je možné túto skúmať až po úroveň dohody o vyplňovacom práve, aplikujúc právnu úpravu platnú a účinnú v čase, kedy bola zmenka vystavená, v danom prípade zákon 258/2001 Z.z. v znení účinnom ku dňu 20.3.2009.

Takto postupoval aj súd prvého stupňa, keď po zistení, že žalovaná uzavrela s právnym predchodcom žalobcu zmluvu o spotrebiteľskom úvere, súčasťou ktorej je aj dohoda o vyplnení zmenky (článok 14 Všeobecných podmienok poskytnutia úveru), skúmal (ne)platnosť tejto dohody o vyplňovacom práve z hľadiska jej súladu so zákonom 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom od 1.1.2008 do 31.12.2010.

V zmysle ust. § 4 ods. 6 zákona 258/2001 Z.z. v súvislosti s poskytovaním úveru od spotrebiteľa alebo inej osoby sa zakazuje splniť dlh zmenkou alebo šekom. Veriteľ smie prijať od dlžníka zmenku alebo šek na zabezpečenie svojich nárokov zo spotrebiteľského úveru, len ak ide o zabezpečovaciú zmenku a zmenková suma v čase vyplnenia je maximálne vo výške aktuálnej výšky nesplateného spotrebiteľského úveru a príslušenstva (vrátane zmluvných pokút a iných nárokov veriteľa zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere) vo výške maximálne 30% istiny poskytnutého spotrebiteľského úveru. Zmenku prijatú, resp. vyplnenú veriteľom v rozpore s predchádzajúcou vetou veriteľ nesmie prijať a je povinný ju dlžníkovi

kedykoľvek na požiadanie vydať. Ustanovenie tohto odseku platí aj v prípade zmeny majiteľa zmenky alebo postúpenia práv zo zmenky.

Neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom (§ 39 Obč. zák.).

Z článku 14 Všeobecných podmienok poskytnutia úveru, ktoré sú súčasťou zmluvy o úvere uzavretej medzi účastníkmi konania, je zrejmé nasledovné znenie dohody o vyplnení zmenky : „Na zabezpečenie peňažného záväzku dlžníka ako vystaviteľa zmenky vyplývajúceho z tejto úverovej zmluvy voči veriteľovi ako remitentovi vystavil vystaviteľ zmenku, v ktorej nie sú vyplnené zmenková suma a dátum začiatku úročenia zmenkovej sumy. Zmluvné strany sa dohodli, že zmenkovú sumu vyplní na zmenke remitent najneskôr v deň, kedy sa v zmysle bodu 4 týchto podmienok stane celý dlh splatný okamžite, t.j. keď dlžník neuhradí včas štyri po sebe idúce splátky, prípadne uhradí len časti splátok alebo neuhradí včas poslednú splátku alebo časť poslednej splátky. Zmenková suma bude pozostávať zo sumy všetkých peňažných nárokov veriteľa voči dlžníkovi, ktoré veriteľovi vzniknú ku dňu vyplnenia zmenky. Dátum začiatku úročenia zmenkovej sumy vyplní na zmenke remitent tak, že ním bude deň, kedy sa v zmysle bodu 4 týchto podmienok stal splatným celý dlh.

Vyššie uvedená dohoda umožňuje vyplniť zmenkovú sumu vo výške všetkých peňažných nárokov veriteľa voči dlžníkovi, ktoré veriteľovi vzniknú ku dňu vyplnenia zmenky, čo je v priamom rozpore s obmedzením vyplývajúcim z citovaného zákonného ustanovenia § 4 ods. 6, podľa ktorého zmenková suma v čase vyplnenia je maximálne vo výške aktuálnej výšky nesplateného spotrebiteľského úveru a príslušenstva (vrátane zmluvných pokút a iných nárokov veriteľa zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere) vo výške maximálne 30% istiny poskytnutého spotrebiteľského úveru.

V tejto časti (oddeliteľnej od ostatného obsahu zmluvy) je teda zmluva, t.j. dohoda o vyplnení zmenky v rozpore s ust. § 4 ods. 6 zákona 258/2001 Z.z., a teda neplatná podľa § 39 Obč. zák., preto súd prvého stupňa rozhodol vecne správne, ak zmenkové nároky zo zmenky vyplnenej na základe neplatnej dohody o vyplnení zmenky žalobcovi nepriznal.

Odvolací súd na tomto mieste navyše dopĺňa, že aj samotná zmenka bola vyplnená v rozpore s ust. § 4 ods. 6 zák. 258/2001 Z.z., pretože pokiaľ aj zabezpečovacia zmenka bola vyplnená, zmenková suma v čase jej vyplnenia mohla byť len maximálne vo výške aktuálnej výšky nesplateného spotrebiteľského úveru a príslušenstva vo výške 30 % istiny poskytnutého spotrebiteľského úveru. V tomto prípade ide o priamy rozpor s § 4 ods. 6 zákona č. 258/2001 Z.z., lebo veriteľ poskytol odporcovi úver 350,-€, z ktorých 30 % predstavuje sumu 105,-€. Je tak zjavné, že veriteľ mohol od odporcu prijať zmenku vyplnenú maximálne na sumu 105,-€ a nie na sumu 863,13€, ako bolo vyplnené v tomto prípade.

Práva uplatnené z takejto zmenky (vyplnenej v rozpore s ust. § 4 ods. 6 zák. č. 258/2001 Z.z.) sú uplatnené v rozpore so zákonom i s dobrými mravmi, a preto ich nemožno žalobcovi priznať.

Vzhľadom na neplatnosť dohody o vyplnení zmenky z vyššie uvedených dôvodov (pre rozpor so zákonom 258/2001 Z.z.) sú bez právneho významu úvahy súdu o neplatnosti zmenky z dôvodu jej neurčitosti a úvahy o posúdení dohody o vyplnení zmenky ako neprijateľnej zmluvnej podmienky, lebo (ne)správnosť týchto úvah nemá vplyv na vecnú správnosť napadnutého rozsudku.

Odvolacími námietkami viažucimi sa k týmto dôvodom zamietnutia žaloby sa preto odvolací súd nezaoberal, keďže aj prípadná nesprávnosť týchto záverov nemôže privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci v prospech žalobcu vzhľadom na neplatnosť dohody o vyplnení zmenky pre rozpor so zákonom.

K ďalším odvolacím námietkam žalobcu odvolací súd uvádza nasledovné :

V zmysle ust. § 120 ods. 1 O.s.p. účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Súd rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná. Súd môže výnimočne vykonať aj iné dôkazy ako navrhujú účastníci, ak ich vykonanie je nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci.

Z vyššie citovaného zákonného ustanovenia vyplýva, že účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, avšak o tom, ktoré z označených dôkazov budú vykonané, rozhodne súd.

Nejde pritom o svojvôľu súdu, ale o zabezpečenie hospodárnosti a efektívnosti súdneho konania, t.j. vykonávanie dôkazov na preukázanie skutočností, ktoré sú relevantné z hľadiska rozhodnutia vo veci. Okrem dôkazov navrhnutých účastníkmi konania môže súd vykonať aj iné dôkazy, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Súd teda nie je obmedzený pri vykonávaní dôkazov iba možnosťou vykonať dôkazy navrhnuté účastníkmi, ale môže vykonať aj ďalšie dôkazy, ak je to pre rozhodnutie vo veci nevyhnutné a tieto si môže zabezpečiť aj sám.

V prejednávanej veci bol takýto postup nevyhnutný pre rozhodnutie vo veci, pričom Občiansky súdny poriadok je subsidiárne využiteľný aj v prípade konaní podľa Nariadenia a postup súdu v zmysle § 120 ods. 1 tretej vety O.s.p. bol teda dôvodný. Vychádzajúc z citovaného stanoviska č. 93/2015 v bode I.1 bolo povinnosťou súdu vzhľadom na okolnosti prejednávanej veci ex offio zabezpečiť prieskum nároku v intenciách možnej absolútnej neplatnosti úkonu, v ktorom má nárok základ. Vzhľadom na vedomosť súdu z iného súdneho konania, že žalobcom predložená zmenka zabezpečuje nároky zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, postupoval súd prvého stupňa v súlade s ust. § 120 ods. 1 Obč. zák., keď si zabezpečil listinné dôkazy, z ktorých mohol posúdiť jednak platnosť úkonu, v ktorom má nárok základ (úverovej zmluvy), ale aj platnosť samotnej dohody o vyplňovacom práve, ktorá bola podkladom pre vyplnenie zmenky ako dôkazu predkladaného žalobcom na preukázanie svojho nároku. Keďže súd na základe vykonaného dokazovania spoľahlivo zistil, že na strane žalovanej ide o spotrebiteľa, poskytol žalovanej ex offio ochranu, keď žalobou uplatnený nárok skúmal aj z hľadiska jeho (ne)súlady s normami na ochranu spotrebiteľa (§ 52 až 54 Obč. zák. a zák. č. 258/2001 Z.z.), a ak za tým účelom vykonal dôkazy, ktoré účastníci nenavrhli, nemožno mu vytýkať porušenie práva na spravodlivý proces.

Pokiaľ ide o odvolaciu námietku, v zmysle ktorej súd prvého stupňa nerešpektoval ust. § 17 zák. č. 191/1950 Zb. a v ktorej žalobca vytýkal súdu, že hoci sama žalovaná nemohla vzniesť kauzálne námietky voči majiteľovi zmenky, urobil tak súd sám, odvolací súd uvádza, že rigidná aplikácia ust. § 17 zák. č. 151/1950 Sb. by spôsobila spotrebiteľovi neprimerané ťažkosti pri až následnom možnom domáhaní sa ochrany svojich práv (ust. § 17 cit. zákona obsahuje úpravu, podľa ktorej kto je žalovaný zo zmenky, nemôže robiť majiteľovi námietky, ktoré sa zakladajú na jeho vlastných vzťahoch k vystaviteľovi alebo k predošlým majiteľom, okrem ak majiteľ pri nadobúdaní zmenky konal vedome na škodu dlžníka). Prijatie výkladu smerujúceho k povinnosti spotrebiteľa bez výhrad uspokojiť veriteľa - nadobúdateľa indosovanej zmenky a až následne ho žalovať o náhradu škody, s povinnosťou v takomto konaní dokazovať, že nadobúdateľ zmenky konal vedome na škodu dlžníka, by v konečnom dôsledku viedlo k prenosu povinností na spotrebiteľa spôsobom, ktorý je podľa právnej úpravy ochrany spotrebiteľa neprijateľný. V prípade v záveru, že pri vymáhaní dlžnej sumy z indosovanej zmenky súd nemá možnosť hodnotiť obsah spotrebiteľskej zmluvy a rozhodnúť o nekalosti niektorých zmluvných podmienok, či zhodnotiť platnosť zmenky samotnej, išlo by o neprijateľné zníženie právnej ochrany prináležiacej spotrebiteľovi a o porušenie zásady efektivity (viď odôvodnenie vyššie citovaného stanoviska 93/2015).

Napriek skutočnosti, že žalovaná v konaní výslovne nenamietla, že zmenka je neplatná, súd správne skúmal jej platnosť, vychádzajúc zo záveru, že princíp „vigilantibus iura scripta sunt“ (právo patrí bdelym) v spotrebiteľských veciach v konkrétnych súvislostiach ustupuje dôležitejšiemu princípu, ktorým je ochrana práv spotrebiteľa. Uvedené opakovane skonštatoval Najvyšší súd Slovenskej republiky (uznesenie zo 16. januára 2013 sp. zn. 6MCdo/9/2012, z 21. marca 2012 sp. zn. 6Cdo/1/2012 a uznesenie sp. zn. 5Cdo/61/2012). Aj v prípade tohto princípu platí, že v konkrétnych súvislostiach ustupuje na strane spotrebiteľa dôležitejšiemu princípu, ktorým je princíp ochrany spotrebiteľa. Vychádzajúc z povahy spotrebiteľských právnych vzťahov, realite praktického života odporuje požiadavka podrobnej (až detailnej) znalosti právnych predpisov spotrebiteľmi. Na túto vec sa vzťahuje viacero právnych predpisov (Občiansky zákonník, zákon o ochrane spotrebiteľa, zákon o spotrebiteľských úveroch, zákon o zmenkách), pričom je nepochybné, že vzhľadom na rozsiahlosť a dynamickosť právnej úpravy spotrebiteľ nemôže dokonale poznať každý z vyššie uvedených zákonov. Neinformovanosť spotrebiteľa, resp. jeho nedostatočná informovanosť v tejto oblasti mu nemôže byť na ujmu. Účelom spotrebiteľského práva je poskytnúť spotrebiteľovi ochranu v prípadoch, keď môže dodávateľ zneužiť neinformovanosť spotrebiteľa tým, že do zmluvy zakomponuje zmluvné podmienky, ktoré sú v neprospech spotrebiteľa. Úlohou súdu je v takýchto prípadoch ex offio skúmať prijateľnosť zmluvných podmienok a v prípade, že sú neprijateľné, zabezpečiť rýchlu a účinnú ochranu spotrebiteľa. Aj v zmysle rozsudku Európskeho súdneho dvora sp. zn. C-419/2001 zo 14.3.2013 (Česká sporiteľňa, a.s. proti Geraldovi Feichterovi) samotný Európsky súdny dvor v konaní pri uplatnení práva zo zmenky z úradnej moci skúmal postavenie odporcu ako spotrebiteľa. Podľa záverov tohto rozhodnutia napriek

tomu, že v danom prípade sa jedná o vzťah uplatnený na základe zmenky ako abstraktného cenného papiera, je povinnosťou súdu skúmať postavenie odporcu ako spotrebiteľa.

Ust. § 17 zák. č. 191/1950 Sb. neustanovuje výslovne, kto a aké námietky uplatňovať môže, ale kedy ich uplatňovať nemôže. Záver, kto a kedy ich uplatňovať môže, tak z tohto ustanovenia vyplýva len a contrario (Kovařík Z.: Zákon směneční a šekový. Komentář, C.H.BECK 2014, str. 96). Citované ustanovenie tak výslovne nezakazuje, aby súd na kauzálne námietky prihliadal ex offa. To je dôležitá aj z hľadiska práva Európskej únie. Súdny dvor sa vo viacerých rozsudkoch týkajúcich sa smernice 93/13/EHS vyslovil, že národný súd musí mať možnosť skúmať neprijateľné podmienky v spotrebiteľských zmluvách ex offa, neskôr vyslovil, že ich musí skúmať ex offa a že odporuje európskemu právu, ak ich súd nemôže skúmať a limine (t.j. ak ich môže skúmať len ex post). V takýchto prípadoch musí národný súd vykladať národné procesné i hmotné právo konformne s právom EÚ.

Ani samotné Nariadenie neobsahuje žiadne ustanovenie, ktoré by zakazovalo alebo neumožňovalo súdu skúmať kauzálne vzťahy, na ktorých krytie je zmenka určená. Článok 7 ods. 3 Nariadenia hovorí, že súd v prípade pasivity žalovaného „vydá rozsudok“ nehovorí, že žalobe musí vyhovieť.

Z uvedeného plynie, že nič nebráni súdu, aby ex offa skúmal, či základom zmenky je spotrebiteľská zmluva a či táto zmluva neobsahuje neprijateľné zmluvné podmienky.

V slovenskom právnom poriadku navyše platí ust. § 5b zák. č. 250/2007 Z.z., ktoré ukladá orgánu rozhodujúcemu o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy prihliadať aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania alebo na inú zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj keď by inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával.

V čase rozhodovania odvolacieho súdu (od 23.12.2015) je účinný zákon 438/2015 Z.z., ktorým sa zmenil a doplnil aj zákona 191/1950 Sb. zmenkový a šekový v znení zák. 659/2007 Z.z. a 492/2009 Z.z.

V zmysle ust. § 17 ods. 2 zák. 191/1950 Sb. v znení zák. 438/2015 Z.z. v konaní, v ktorom sa uplatňuje alebo vymáha nárok zo zmenky, sa z úradnej povinnosti prihliada na skutočnosti odôvodňujúce námietky podľa ods. 1 ktoré by ten, kto je žalovaný zo zmenky mohol uplatniť, ak jeho zaviazanosť zo zmenky vznikla v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou.

Z vyššie uvedeného je zrejmé, že v prípade tzv. spotrebiteľských zmienok povinnosťou súdu je ex offa prihliadať na námietky, ktoré by mohol vzniesť spotrebiteľ, a to aj v prípade, že sa ich sám nedovoľáva. Táto povinnosť súdu je výslovne zákonom upravená, pričom vyššie citované ustanovenie má procesnoprávny charakter, lebo upravuje procesnú činnosť súdu a vzťahuje sa teda aj na konania začaté na súde pred účinnosťou novely zák. 438/2015 Z.z. vzhľadom na chýbajúce prechodné ustanovenia zák. 438/2015 Z.z. k úprave účinnej od 23.12.2015. Procesná norma odo dňa nadobudnutia svojej účinnosti pôsobí na všetky živé spory prebiehajúce na súdoch, za situácie, že zákonodarca nestanovil osobitný (intertemporálny) režim.

Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov sú odvolacie námietky žalobcu nedôvodné a nespôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku, z ktorého dôvodu odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny podľa ust. § 219 O.s.p., vrátane výroku o trovách prvostupňového konania potvrdil.

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.

Žalobca nemal v odvolacom konaní úspech, preto nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania a žalovanej trovy odvolacieho konania nevznikli, preto jej ich náhrada nebola priznaná.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach jednohlasne (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z.z.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.